

Školitelský posudek na magisterskou diplomovou práci BcA.
Jaroslava Jurečky

V *praktické* části diplomové práce – při tvůrčím výkonu dramaturgie inscenace *Višňový sad* ve školním divadle DISK –, k níž mohu s dobrým svědomím přičíst i dramaturgii inscenací Čechovova *Racka*, Schimmelpfennigova *Idomenea* a Molièrova *Amfitryona*, na nichž diplomant pracoval v sezonách 2020–21 a 2021–2022 v činohře Národního divadla Brno a které jsem tam zhlédla, stejně jako i při inscenaci *Léto s Monikou*, vytvořené v rámci festivalu Bergman 100 v říjnu 2019, tak tedy v praktické části prokázal Jaroslav Jurečka velkou citlivost a vnímavost k dramatikově textu, schopnost „předinterpretčního“ čtení i analýzu předloh s ohledem na jejich scénické kvality a zejména na možnosti jejich hereckého obsazení, dále schopnost partnerské spolupráce a vedení plodného dialogu s členy inscenačního týmu, v němž získal přirozenou autoritu a byl současně velkou oporou zejména režisérci Aminatě Keita.

Písemná část magisterské diplomové práce „Múzičnost a scéničnost slova“ s podtitulem „Hledání jevištní poezie“ pak obráží potřebu konfrontovat východiska tvůrčího procesu se samotným průběhem vytváření inscenace při zaměření na vybrané aspekty dramatických předloh a jejich inscenační podobu. Slovo a jeho jevištní – básnické kvality v předloze a na jevišti jak z hlediska jeho potenciálních zvukových vlastností, tak z hlediska jeho scénického uplatnění: Tento pohled na zvolenou problematiku dominuje a uplatňuje se prostřednictvím pečlivých rozborů vybraných příkladů a pokusů „posvém“ a prakticky si ověřit obsah termínů „básnický jazyk“ a „jevištní poezie“, jejichž definice a výklad nachází diplomant u Zicha a Mukařovského. Jednotlivé kapitoly práce jsou tak svého druhu „případovými studii“, v nichž Jaroslav Jurečka dokáže plasticky popsat vlastní zkušenost a vztáhnout ji k teoretickému uvažování jmenovaných autorit – a to je velmi cenné. Čím se vyznačuje „poezie slova čteného, mluveného, hraného“, se pokouší definovat na jednotlivých překladech Shakespeara, A. P. Čechova

či R. Schimmelpfenniga s ohledem na scénický potenciál slova a následně jeho skutečnou jevištní podobu, jak ji ovlivňuje nejen režijně-herecká interpretace, ale třeba i scénický prostor, a jak tedy slovní a jazyková rovina předlohy i inscenace koresponduje s jejich dalšími složkami. Jestliže v jednom případě kvality „múzického“ překladu ovlivnily scénické uchopení a ztvárnění i celkovou atmosféru školního cvičení (Jak se vám líbí), jindy smysl scénického uchopení bezprostředně koresponduje s akustickými vlastnostmi jazyka předlohy (Idomeneus), nebo jazyk překladu souzní se scénickým potenciálem autorova díla ve všech jeho složkách a vytváří tak i „řeči prozaickou“ svébytnou jevištní poezii (Čechovovy hry), kterou jsou schopny adekvátně rozvíjet ve svých postavách i představitelky Čechovovských hrdinek, jejichž herecký typ diplomant rozebírá.

Za zásadní na diplomantově práci považuji jeho přístup k jevištní poezii v původním významu toho slova: jako k tvorbě, tvůrčí činnosti, při níž vzniká něco, co předtím neexistovalo, co znamená „*příčinu pochodu ze stavu nebytí do stavu bytí*“. Konkrétní výsledky v podobě inscenací, jak jsem je mohla zhlédnout, tomu odpovídají. A jsou příslibem pro úspěšné uplatnění diplomanta v umělecké praxi. Stejně jako příloha vlastní (spolu)autorské tvorby, kterou diplomant předkládá a která nekověsponduje s námětem písemné práce, ale dosvědčuje vlastní tvůrčí autorské kvality Jaroslava Jurečky.

Z výše uvedených důvodu navrhuji hodnocení nejvyšší, neboť diplomantův výkon hodnotím jako „převyšující daná kritéria“.

V Praze 7. 6. 2022

Prof. Zuzana Sílová, Ph.D.